

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 39/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť V. P., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. R. Ž., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 16 C 534/93, Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 13 Co 77/02 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Cdo 124/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. P. vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. februára 2003 doručené podanie V. P. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom K., zastúpenej advokátom

JUDr. R. Ž., K., označené ako „Ústavná sťažnosť“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka namieta zbytočné prietahy v konaniach Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 534/93, Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 77/02 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 124/2000, ktoré sa týkajú jej žaloby o neplatnosť skončenia jej pracovného pomeru s Vojenským veterinárnym ústavom Košice výpoveďou a o priznanie náhrady mzdy.

Sťažovateľka v uvedenej veci uplatnila svoje právo domáhať sa vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní pred ústavným súdom podaním z 21. septembra 1999. Ústavný súd 8. marca 2000 po prerokovaní sťažnosti rozhodol o porušení jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 534/93, ktorý viac ako 6 rokov zdĺhavým a neúčinným spôsobom zisťoval skutočnosti a zadovážoval dôkazy, prevažnú časť ktorých napokon v rozhodnutí vo veci samej ani nepoužil.

Okresný súd v označenej veci rozhodol rozsudkom z 1. decembra 1999, v ktorom výpoveď danú sťažovateľke uznal za neplatnú a priznal jej náhradu mzdy v takom rozsahu, ktorý uznal za odôvodnený. Rozhodnutie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 17. júla 2000 po rozhodnutí krajského súdu o odvolaní. Na základe včas podaného dovolania žalovaného rozhodol najvyšší súd 27. septembra 2001 o zrušení rozhodnutia o odvolaní a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie (rozsudok doručený okresnému súdu 27. decembra 2001). V zmysle tohto rozhodnutia a podľa právneho názoru dovolacieho súdu krajský súd rozhodol 24. septembra 2002 o zrušení rozsudku okresného súdu z 1. decembra 1999 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prvostupňovému súdu doručené 9. októbra 2002. Od tohto obdobia okresný súd podľa sťažovateľky nekoná.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd uznesením prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento náález:

„Najvyšší súd SR v konaní 3 Cdo 89/2000, Krajský súd v Košiciach v konaní 13 Co 77/02 a Okresný súd Košice I v konaní 16 C 534/93 o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy v období od právoplatnosti nálezu ÚS SR sp. zn. I ÚS 89/99-43 zo dňa 8. 3. 2000 porušili základné právo V. P. aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené jej čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a aby sa vec spravodlivo a v primeranej lehote prejedнала nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zaručené jej čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Košice I sa prikazuje konať v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 534/93 bez zbytočných prieťahov.

V. P. priznáva primerané finančné zadostučinenie proti každému odporcovi 1 a 2 v sume po 20.000.- Sk a proti odporcovi 3 v sume 300.000.- Sk (vrátane za porušenie základného práva vysloveného nálezom I ÚS 89/99-43 z 8. 3. 2000), ktoré sú odporcovia 1 až 3 povinní vyplatiť V. P. do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice I, sú povinní vyplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľky JUDr. R. Ž., advokátovi, K. trovy právneho zastúpenia v sume 8 000.- Sk spoločne a nerozdielne, do 3 dní od právoplatnosti nálezu.

Svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodňujem najmä svojimi psychickými traumami, ktoré som za 10 rokov súdneho konania, plného zvratov v môj neprospech musela znášať, najmä počas mojej cca 3 ročnej nezamestnanosti, potom neznesiteľnými pomermi na mojom novom pracovisku, po nájdení si zamestnania na LF, UPJŠ v Košiciach kde, pod vplyvom žalovaného zamestnávateľa som po psychickom nátlaku nakoniec bola nútená skončiť pracovný pomer a opustiť sféry verejnej správy, ktorá mi úplne zničila celý môj život a to po 10 ročnom plači, vždy vyvolávanom v môj neprospech rozhodujúcimi súdmi všetkých stupňov, ktoré dodnes nerozhodli moju vec definitívnym rozhodnutím, ktoré by nebolo možné zrušiť. A ešte neviem čo ma čaká, koľko odvolaní alebo dovolaní v spore žalovaná SR – ASR môže podávať a najmä do kedy bude môcť preťahovať tento ako už raz ÚS SR uviedol nie zložitý spor. Preto moja právna istota o ktorej toľko počúvam hovoriť ministrov spravodlivosti, ktorých za 10 rokov môjho sporu sa vystriedalo niekoľko, je viac ako otrasená a nie je v spore žalovanou SR vôbec

zabezpečená, tak ako si to vyžaduje Ústava SR alebo Dohovor o ochrane ĽP a ZS. Preto si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie v horeuvedenom rozsahu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona.

Ústavný súd v konaniach, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy stabilne vychádza z názoru, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (II. ÚS 26/95, II. ÚS 61/98). Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00) ochrana základnému právu vrátane základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť došla ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd z tohto pohľadu posúdil aj sťažnosť sťažovateľky na zbytočné prietahy v konaniach označených súdov. Z tohto dôvodu sa ústavný súd nezaoberal namietanými zbytočnými prietahmi v právoplatne skončených konaniach vedených

- na najvyššom súde, ktorý vo veci sp. zn. 3 Cdo 124/2000 rozhodnutím z 27. septembra 2001 rozhodol o dovolaní proti rozsudku krajského súdu (č. k. 13 Co 140/00-222)
- a na krajskom súde, ktorý na základe uznesenia dovolacieho súdu o zrušení rozsudku o odvolaní uznesením č. k. 13 Co 77/02-248 z 24. septembra 2002 zrušil právoplatný rozsudok okresného súdu z 1. decembra 1999 (č. k. 16 C 534/93-178) a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto pri rozhodovaní o možnom porušení namietaného práva sťažovateľky vzal do úvahy len konanie, ktoré v súčasnosti prebieha na okresnom súde na základe vrátenia veci krajským súdom.

Krajský súd rozhodol o odvolaní 24. septembra 2002. Spis bol okresnému súdu doručený 9. októbra 2002. Od obdobia doručenia spisu až po podanie sťažnosti ústavnému súdu uplynuli necelé štyri mesiace (sťažnosť na prietahy sťažovateľka uplatnila deň pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 3. februára 2003).

Ústavný súd nečinnosť okresného súdu v tomto období nehodnotil ako konanie poznačené zbytočnými prietahmi, pretože obdobie v trvaní štyroch mesiacov nie je prejavom takej nečinnosti, ktorá odôvodňuje vyslovenie zbytočných prietahov v tomto konaní, resp. vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 21/01). Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003